

רזאת תורת השבת

בס"ד | שנה שנייה | פרשת תצווה - פורים קטן תשפ"ד | עלון מס' 71

כשהכניסו אותו פרץ בבכי גדול, וביקש מהרב שיברך אותו לישועה. הרב שמע את מצוקתו, ובירר בחביבות את דרכי הפעילות שכבר פעל. הבעל פירט את כל דרכי הפעולה, ואת כל ניסיונות הרפואה שעשו ולא הועילו דבר.

כששמע זאת ה'בבא סאלי', ביקש מבני משפחתו שיערכו שולחן לאורח הנכבד. כמובן שלא שאלו שאלות ומיד עשו כדבריו. השולחן נערך, האורח והרב ישבו לאכול ולשתות, ובני הבית המתניו על מטלטליהם, כשהם מתפללים על מה ראה הרב לשבת ולאכול עם האורח הלא מוכר, שבסך הכל בא לבקש ברכה לפרי בטן.

הסעודה הסתיימה, ולאחר ברכת המזון בירך אותו הרב, והבטיח לו שלשנה הבאה יחבוק בזרועו בן זכר! בשמחה רבה יצא היהודי מבית הרב, כשהוא מצויד בהבטחה המשמחת, אך לא פחות מכך, היה המום מהארוחה הלא צפויה לה זכה בחברתו של הרב.

כשיצא, העזו בני הבית לשאול את הרב: "מדוע לא ברך הרב את היהודי מיד? לשם מה נזקקנו לעכב את הנסיעה?"

ענה להם הרב: "כששמעתי מהיהודי כמה ניסיונות כבר עשו כדי לזכות בפרי בטן, הבנתי שפתחי הישועה נסגרו בעדם. וחשבתי מה אעשה כדי לפתוח להם מחדש את פתחי הישועה, ואז עלה בדעתי שאם אשבור את מידותי, ואעכב את נסיעתי לירושלים, ובמקום זאת אארח את היהודי

המסכן ואשמח אותו, אף הקב"ה ישר' את מידותיו, וימציא לו ישועה. ורק כאשר הרגשתי ששיברתי די את המידות, ברכתי אותו!"... (דרשו)

"ריח ניחוח אשה לה' הוא" (כס"ה)

הרב בנימין בירנבוויץ

כתב רש"י: ריח ניחוח - נחת רוח לפני שאמרת ונעשה רצוני. במבט שטחי נראה לנו, שהנחת רוח שיש להקב"ה בהקרבת הקרבנות, זה הריח ניחוח שעולה מהקרבנות, וזוהו מתרצה הקב"ה לישראל.

אבל רש"י מגלה לנו כאן, עפ"י הגמרא בזבחים (מה) כי הנחת רוח שיש בהקרבת הקרבנות, זה במה שנעשה רצונו של הקב"ה שאמר

להקריב קרבנות ועושים רצונו.

וזה יש לבאר, שהרי בכל עשיית מצוה ממצות התורה, יש עשיית רצונו של הקב"ה ומדוע לא נאמר בעשיית המצוות שהם עולות לריח ניחוח לה'? והיה נראה לומר, שהמעלה שיש בהקרבת קרבנות, שבזה יש עשיית רצונו של הקב"ה בשלמות הכי גדולה, שהרי בקרבנות אדם מקריב את כל מעשהו לה' בשלמות, הכל קודש לה', אין לו בקרבנות שום נגיעה אישית או רווח לעצמו, אלא להיפך הוא לוקח קרבן וממנו ונותנו בשלמות לה', זה עשיית רצונו באופן המושלם, שעולה כריח ניחוח לפניו.

מזה נוכל ללמוד לעשיית כל המצוות, שאם יעשה אדם מצוה בשלמות לרצונו ה', ללא שום הנאה אישית, אלא כל כונתו ומעשהו לשם שמים, בודאי גם על יהיה שייך לומר שמעשה מצוה זה עולה לריח ניחוח, כי במעשה זה הוא עושה רצונו של הקב"ה בשלמות והוא ריח ניחוח לפניו.

ובאמת ראיתי בילקוט לקח טוב שהביא מספר זכרון מאיר להגר"מ רובמן זצ"ל, שעפ"י דברי רש"י אלו יש לומר שבזמנו שאין קרבנות, אז בכל עשיית מצוה בשלמות יש ריח ניחוח לפני הקב"ה.

"ולקחת את שתי אבני שהם ופתחת... שמות בני

ישראל"

הרב ישראל לויש

בשני מקומות בבגדי הכהונה נשא אהרן את שמות בני ישראל: על כתפי האפוד ועל אבני החושן. אך יש חילוק ביניהם - מצוין הגאון רבי שמשון פינקוס זצ"ל: השמות שעל החושן היו כתובים כל שבת על אבן נפרדת, ואילו על כתפי האפוד היו כתובים על כל אבן שעל כל כתף, ששה שמות יחד.

ללמדך - אומר הרב פינקוס - שלגדול הדור הנושא את משא העם, ישנם שני תפקידים: הראשון, לשאת את המשא הציבורי על כתפיו, לטפל בענייני הציבור, בנושאים הכלליים השייכים לכלל העם כאחד, גזירות ותקנות ציבור לסוגיהם. ואילו התפקיד השני הוא לשאת על ליבו את משאו של כל יחיד ויחיד, להתייחס לכל פונה, לשמוע את מצוקתו ולהיות לו לאוזן קשבת.

המשא הפרטי ראוי הוא להינשא על הלב, שם פועם רגש הרחמים, ולכן בחושן שעל לב אהרן היה כתוב על כל אבן, כל שם בנפרד. ואילו את המשא הכללי, משא המבטא אחריות, נושא אהרן על כתפיו - ולכן על כתפי האפוד היו השמות כתובים יחדיו, ששה על כל אבן.

אין ספור ספורים מסופרים על גדולי הדורות, שלבים היה פתוח לצרתם הפרטית של השוחרים לפתחם. ולמרות שהיו עסוקים כל העת בעבודת ה' ובבעיות הכלל, ונשאו על כתפם את משא העם, לא נמנעו מלעזור ולתמוך בנזקק הפרטי וביהודי הבודד הנצרך לתמיכתם.

כך גם חינוך האדמו"ר 'בעל התניא' זצ"ל את נכדו רבי מנחם מנדל, שהיה רגיל ללמוד בבית סבו. פעם אחת היה שקוע רבי מנחם מנדל בלימוד, ולא שמע כלל שבנו הקטן פרץ בבכי, והמשיך ללמוד, כאילו לא ארע דבר.

סבו ה'בעל התניא' שמע את בכי התינוק מהקומה השניה בה ישב, ירד ונטל את התינוק בזרועו והרגיע אותו.

לפתע הבחין רבי מנחם מנדל בסבו הגדול כשהוא מרגיע את בנו, התנצל שהיות שהיה שקוע בלימוד, לא שמע כלל שהתינוק בוכה.

אמר לו הסבא: "וכי חושב אתה שהייתי שקוע בלימוד פחות ממך?! עליך לדעת שכשיהודי בוכה, צריך לשמוע אותו בכל מצב. אף כשאתה באמצע הלימוד, עליך לשים לב לצרתו של יהודי הזקוק לעזרתך. אין שום סיבה בעולם שיכולה לגרום לך שלא לשמוע בכי של יהודי!"...

שנים רבות לא היו להם ילדים. הם עשו כל מה שיכלו, דרשו ברופאים הטובים ביותר, אך לשווא, כל נסיונותיהם העלו חרס, ועדיין לא נתברכו בפרי בטן.

בצר להם, החליטו שהבעל יסע לנתיבות אל הבבא סאלי זצ"ל להתברך מפיו, אולי ישמע ה' את תפילתו. כשהגיע, אמרו לו בני הבית כי הרב עומד לצאת ברגעים הקרובים לירושלים לכמה ימים, ואף הראו לו את התיקים המוכנים כבר ליד הדלת.

"רק באתי לבקש ברכה!" - התחנן על נפשו - "תנו לי להיכנס לרגע אחד..."

מעשה נפלא ומרגש של מעלת עשיית מצוה בטוהר לב ובשלמות, מובא בספר אהל משה: הרב יצחק אייזנבך נולד למשפחה ירושלמית חרדית נודעת, בשחר ימיו היה ילד פעיל ועליז שהפך את רחובות העיר וסמטאותיה למגרשי משחקיו ותעלוליו.

היה זה ביום השבת בשעות אחה"צ, איצ'לה עשה את דרכו אל הכותל המערבי כשהוא חולף בשער יפו ועובר בעיר העתיקה דרך רובע מאוכלס בערבים למכביר, רגליו נשאו אותו בסמטאות המפותלות והבלתי מרוצפות בין חנויות ובתי קפה שוקקים ציבור ערבי מכל הגילים, ולפתע צדו עיניו מטבע זהב נוצצת על הקרקע בצד הדרך, ערכה של מטבע כזה היה כה רב עד כי היה אפשר לכלכל באמצעותה משפחה מרובת ילדים כמו שלו במשך שבועיים ימים.

גדולה היתה הדחקות בביתו, והילד התרגש מן האפשרות הטמונה במציאה זו לסייע למשפחתו המתלבטת קשות בכלכלתה, היטב זכר איצ'לה שעקב קדושת השבת אסור לו להרים את המטבע שהיא בגדר מוקצה, על כן עלה במחשבתו להניח את רגלו על המטבע כדי להסתירה מעין רואים, וכך החליט לעמוד כך עד צאת השבת זמן שאולי היה מהווה בעיה לגבי ילדים אחרים בגילו, אך הילד הנחוש בדעתו לא ראה כל קושי בהמתנה מעין זו.

כך ניצב לו הילד ללא תזוזה ברחוב הערבי למעלה משעה, והנה לפתע התקרב אליו נער ערבי ושאל אותו מדוע הוא עומד כמו פסל ואינו מש ממקומו, תחילה לא השיב איצ'לה דבר, אך הנער המשיך לחקור אותו והוא ענה לו בתמימות ילדותית, יש לי משהו מתחת לרגלי שאסור לי להרים מפני שהיום שבת אני שומר

ע"ז ומחכה עד אחרי שבת כדי שאוכל... עוד בטרם סיים איצ'לה את משפטו, הדף אותו הנער הערבי והפילו ארצה, גחן במהירות לעבר המטבע חטף אותה ונמלט.

איצ'לה שכב המום על הקרקע ועד שהתאושש והתרומם כבר הספיק הנער לדלג מעבר לגדר ולהעלם מן העין, איצ'לה ידע שיהיה זה חסר תכלית ואפילו מסוכן לרדוף אחרי נער ערבי בעיר העתיקה בשעת אחר צהרים מאוחרת, עשה הילד המדוכדך את דרכו חזרה לעבר בית המדרש של הרבי מטשרנוביל הרב נחום טברסקי זצוק"ל שם נהג אביו להתפלל מנחה ולאכול סעודה שלישית.

בדרך כלל היה זה תפקידו של איצ'לה לסדר את הכסאות לערוך את השולחנות ולהגיש את המזון עבור כל הסועדים במחיצת הרבי, אך הפעם חרג ממנהגו והצטנף לו בפניו בחוסר מעש,

הרבי מטשרנוביל שחיבב מאד את הילד הבחין שמשוהו אינו כשורה, הספסלים והכסאות נותרו באי סדר, והוא תר בעיניו אחרי איצ'לה, הרבי ראה את הילד העצוב היושב לו לבד בקרן זוית, ניגש הרבי אל הילד ושאל אותו מה קרה היום? אתה נראה כ"כ עצוב, כולנו זקוקים לך לעריכת השולחן, סיפר איצ'לה לרבי את קורותיו באותה שבת והביע את עיצבונו הגדול על הזדמנות הפז שהוחמצה, הרבי הקשיב בתשומת לב, ואז נטל את ידו של הילד ואמר לו, בוא איתי אל השולחן עכשיו, ואחרי צאת השבת בוא בבקשה אל ביתי.

במוצאי שבת יצא הילד יחד עם הרבי לעבר ביתו שהיה צמוד לבית המדרש, שם בבית פתח הרבי את מגירת שולחנו והוציא ממנה מטבע זהב דומה לזו שראה הילד בסימטה בעיר העתיקה, הנה המטבע הזו שלך, אמר הרבי, אבל אני נותן לך אותה בתנאי אחד, מבקש אני כי תתן לי את שכר המצוה שקיימת היום! הילד הנרגש הביט אל הרבי ושאל בתדהמה, הרבי רוצה את שכר המצוה תמורת המטבע? כן, השיב הרבי, היום קידשת שם שמים

באופן בולט בכך שלא הרמת את המטבע בגלל קדושת השבת, כזו שלמות של מעשה מצוה מצד ילד קטן, הנה לפניך מטבע זהב אחרת שלך היא, אני מבקש רק את שכר המצוה, איצ'לה היה המום, האמנם היתה זו מצוה כ"כ גדולה?! האמנם היה ערכה כה גדול?! הוא הביט במטבע הזהב וחישב במהירות כל מה שאפשר לקנות באמצעותה עבור משפחתו, ואז הוא נשא עיניו אל הרבי ואמר, אם כה גדול ערכה של המצוה שעשיתי, הרי שהמצוה אינה עומדת למכירה! גחן הרבי לעבר הילד ונשק לו על מצחו.

במשך שנים רבות נהג ר' יצחק לספר לילדיו ונכדיו שהלקח הזה אותו למד בילדותו מהרבי מטשרנוביל המחיש לו מכל מה שלמד במשך שנותיו בעתיד את גודל המשמעות של קיום המצוות בטוהר הכוונה והשלמות, כמה גדול משעה מצוה כזה לפני הקב"ה. (דרשו)

אהרן הכהן | טור דעה

ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת (כח, ב)

אהרן הכהן שהיה אוהב שלום ורודף שלום והלכו אחרי מיטתו ילדים ששמם אהרון על שמו, הם נולדו מאותו שלום בית שעשה. אהרון שהקב"ה אמר עליו "וראך ושמח בליבו" הוא זה שזכה להיות הכהן, הוא וכל זרעו שייולדו לו אח"כ, הוא זה שנשא את החושן עם שמות בני ישראל על ליבו, ואת הציץ עם הכיתוב קדש לה' על מצחו.

כשמתבוננים בפרשת קורח מי היו נושאי הארון ובאיזה דרגות הם היו, אולי אפשר להניח שמי שנשא את החושן על ליבו ואת הציץ על מצחו והיה נכנס כל יום כיפור לפני ולפנים - היה לא פחות.

מה היה אהרן עושה, איך הצליח להשלים בין כ"כ הרבה אנשים, וכ"כ הרבה משפחות? או במילים אחרות מה היה ה'קסם' שלו?

אומרת המשנה (אבות א, יב) "הלל אומר הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה".

הרמב"ם בפירוש המשניות מפרש: "אמרו שאהרן עליו השלום כשהיה מרגיש באדם שתוכו רע, או שהיו מספרים לו שתוכו רע ושבידו עבירה, היה מתחיל לו לשלום והיה מתאהב אליו והיה מרבה לספר עמו. והיה האיש ההוא מבייש נפשו ואומר אוי לי אילו היה יודע אהרן צפון

לבי ורוע מפעלי לא היה מתיר לעצמו להסתכל בי, כל שכן שידבר עמי. ואמנם אני אצלו בחזקת אדם כשר, לכן אני אאמת את דבריו ומחשבתו. והיה חוזר למוטב, שב ונעשה מתלמידיו הלומדים ממנו. ואמר השם יתברך כשתארו בזאת המידה הנכבדת "בשלום ובמישור הלך אתי ורבים השיב מעון" (מלאכי ב, 1). ועל זה העניין המפורסם עליו כיוון הלל" [שאמר הוי מתלמידיו של אהרן וכר'].

הרע"ב מביא את מה שכתב הרמב"ם מ"אבות דרבי נתן" ומוסיף: "פירשו באבות דרבי נתן, כיצד היה אהרן אוהב שלום, כשהיה רואה שני בני אדם מתקוטטים היה הולך לכל אחד מהם שלא מדעת חברו ואומר לו, ראה חברך איך הוא מתחרט ומכה את עצמו על שחטא לך והוא אמר לי שאבא אליך שתמחל לו, ומתוך כך כשהיו פוגעים זה בזה היו מנשקים זה את זה. וכיצד היה מקרב את הבריות לתורה, כשהיה יודע באדם שעבר עבירה היה מתחבר עמו ומראה לו פנים צהובות, והיה אותו אדם

הרבי ראה את הילד העצוב היושב לו לבד בקרן זוית, ניגש הרבי אל הילד ושאל אותו מה קרה היום?

מתבייש ואומר אילו היה יודע צדיק זה מעשי הרעים כמה היה מתרחק ממני, ומתוך כך היה חוזר למוטב. הוא שהנביא מעיד עליו (מלאכי ב) "בשלום ובמישור הלך אתי ורבים השיב מעון". כך כתב הרשב"ץ וז"ל: הוי מתלמידי של אהרן. כלומר למוד ממעשיו של אהרן כבר פי' זה מלאכי ואמר בשלום ובמישור הלך אתי ורבים השיב מעון. שני דברים היה עושה - האחד אהבת שלום, והשני להשיב רבים מעון. ופירשו באבות דרבי נתן כיצד היה אוהב שלום כשהיה רואה שני בני אדם מתקוטטים היה הולך לכל אחד מהם שלא מדעת חברו ואומר לו ראה חברך איך הוא מתחרט ומכה עצמו על שחטא לך ואמר לי שאבוא אליך שתמחול לו ומתוך כך כשהיו פוגעין זה לזה היו מנשקים זה את זה. וכיצד היה משיב רבים מעון כשהיה יודע באדם שעובר עבירה בלילה היה הולך אצלו ומראה לו פנים צהובות ואותו אדם היה מתבייש מעצמו והיה אומר אלו היה יודע זה הצדיק מעשי הרעים היה מתרחק ממני ומתוך כך היה מהרהר בתשובה וזהו שאמר הלל שאהרן היה אוהב שלום וגם רודף אותו כמו שנא' בקש שלום ורדפהו.

והיוצא מדבריהם כך התכוון הלל הזקן נשיא ישראל כשאמר הוי מתלמידי של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה. אוהב את הבריות: אהרון הכהן הרעיף אהבה אמיתית על יהודים ששמעו או הכיר בהם שתוכם רע, ומתוך כך נתן להם חיבור נכון לתורה והמצוות, הוא גרם להם לא לרצות את העבירה ולהימנע ממנה, וכל זה מהארת הפנים ושאלת שלום. ומקרבן לתורה: אהרן ראה שני אנשים שרבים והיה נכנס ביניהם ומשכנע כל אחד שחברו מתחרט על שציערו, ומתוך כך השלים ביניהם.

אהרן היה יהודי עם לב טוב שהתהלך כל חייו בדרך השלום, ומן הסתם זה היה נראה בפרמטרים רבים, וביניהם 'קירוב' ו'שלום בית' ו'שלום בין אדם לחברו'. יש כאן נקודה נוספת שהביא התפארת ישראל: מי בעל המימרא "הוי מתלמידי של אהרן"? הלל הזקן נשיא ישראל שהיה גדול הענוותנות בדורו, וקרא לעצמו "הלל" סתם. הוא היה עובד כחוטב עצים בשביל לשמוע דברי תורה ולא גילה להם מיהו באמת, אפילו בשביל שיכניסוהו לבית המדרש ללמוד תורה שהוא כ"כ התמסר אליה.

כך כתב ה'תפארת ישראל' (יכין): "הלל אומר: כאן מזהיר בעניין הענוה כדיבורו, שכוללת ג' עניינים, האיך ידבר עם כגדול ממנו, והאיך עם חברו השווה לו, והאיך עם הקטן ממנו." "הוי מתלמידי של אהרן: ולכן בעניין חיובו לרבו ולגדול ממנו, אמר שילמוד אדם מאהרן, האיך שמח לגדולת משה רבנו ע"ה, והלך לקראתו, וקראו אדוני, משנבחר להיות רבן של ישראל. ואף שהיה קטן ממנו בשנים ובשאר דברים היה שקול כמוהו [כרש"י וארא כ"ח פכ"ו]. כ"כ אתה תכבד לרב בעדתך, אף שיהיה קטן ממך".

"ורודף שלום: ובעניין חיובו לחבירו, אמר הוה אוהב שלום, לבלי יוגרם מחלוקת בינך לבינו. אבל גם תרודף שלום, שכשחברך עקש ופתלתול, ונגרם מחלוקת ביניכם, הוה רודף ומתעמל בדבורך אחרי השלום שברח ממך להשיבו למכונתו, כמ"ש בקש שלום ורדפהו (תהלים ל"ד)".

"ומקרבן לתורה: ובעניין חיובו לתלמידי וצאן מרעיתו, אמר, אוהב אפילו אותן שאינן ראויין להקרא אדם מצד חולשת שכלם, רק כשאר בריות יחשבו, ותיטיב להם בגופניות, וברוחנית, שכשתוכיחם תחוס על כבודם, לא בועף וקצף, כ"א בדברי רצוי בחן וחסד, כאב רחמן לבניו. כי רק עי"ז תקרבם לתורה, דאין אדם שומע עצת שונאו, רק עצת אוהבו וכן מצינו שהתנהג עם הגר שבא לפניו ועם שאר בני"א שקנטרוהו כמבואר בפ"ב דשבת וכן מצינו קודם שנתמנה נשיא שהיה חוטב עצים ושואב מים, ולא הודיע על עצמו כמבואר בנדירים. ולכן אמר הכי אוהב את הבריות לא אמר את אדם, מדאמרינן [ביבמות ס"ב א'] אתם קרויין אדם וכו', דאפילו עובד כוכבים, או המקנטרך על חנם

כהנך דשבת שקנטרוהו על לא דבר ואין ראוי לקרותו אדם אשר בצלם אלוקים עשה אותם, אלא שם בריות נאות להם אעפ"כ תדבר עמם בנחת, ובזה תקרבם לתורה". עכ"ל. מרתק. רואים מכל זה בין היתר, את כח החינוך והקירוב מאהבה דווקא, ולא מהשלטת משטר והטלת אימה. כך מקובלנו מרבנותו ובפרט בדורינו דור האחרון כשגדולי ישראל חוזרים על זה שוב ושוב.

דעת תורה: הוא הדין בחינוך ילדים

באחד מהשיעורים בענייני חינוך שמסר הגר"ג אדלשטיין זצ"ל שפורסם, חזר רה"י שוב ושוב שחינוך זה רק בדרכי נועם ולא בכפייה, כפייה גורמת לתוצאה הפוכה. נביא כאן את הקטע **מילה במילה בזה הלשון:** (כמה שהצלחנו לקלוט את המילים מתוך ההקלטה)

שואל: יש שאלה מכמה הורים ששואלים. יושבים עם ילדים בבית, (הערת הכותב: כנראה בקורונה או בכין הזמנים, לא ידוע ל"י) בגילאי 12 והם למעשה מאבדים את המימד של הזמן כי הם נמצאים כל הזמן בבית, אז ישנים מאוחר קמים מאוחר... עד כמה להקפיד איתם על הזמן קריאת שמע וזמן תפילה.

רבי גרשון: בדרכי נועם, בדרכי נועם, רק בדרכי נועם בלי כפייה.

שואל: השאלה אם...

רבי גרשון: בדרכי נועם!

שואל: ...לנדנד להם...

רבי גרשון: לא לא לא לא לא לנדנד להם. דרכי נועם. הילד יודע מה שטוב. צריך לתת לו עידוד שירצה, עידוד שיהיה לו חשק. בכפייה זה הפוך. זה לא משיפע בכלל. זה גורם רק... להכריח ילד אסור! חינוך בכפייה זה חינוך הפוך, זה תוצאה הפוכה. רק בצורה מעניינת בידידות מתוך אהבה.

וממשיך רבי גרשון: בדרך כלל הילד עושה מה שהאבא עושה. מה שהאבא עושה גם הוא עושה. יש טבע של חיקוי, מה שהאבא עושה ממילא הוא עושה ככה, אם מכריחים אותו אז התוצאה היא הפוכה. רק בדרכי נועם! שלא ירגיש בכלל שיש ביקורת עליו. ילד מרגיש את הביקורת, ואם הוא מרגיש ביקורת זה כואב לו מאוד. זה גורם לילד לצער, זה גורם לילד לפריקת עול אם הוא מרגיש ביקורת! שלא ירגיש ביקורת. זה כלל חשוב בחינוך, שלא ירגיש ביקורת עליו, זה הכלל.

שואל: יישר כח.

רבי גרשון: שיהיה בהצלחה.

(וזאת תורת השבת)

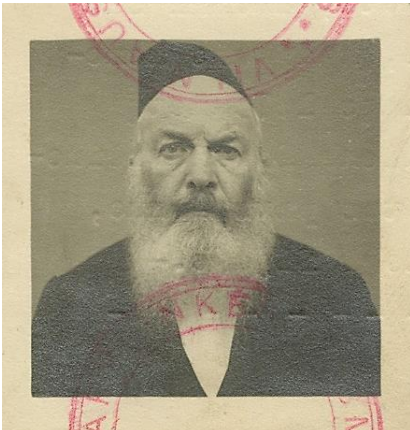
ופניהם איש אל אחיו

רבי ראובן קרלינשטיין זצ"ל

שמעתי מעשה על רבי אלחנן וסרמן זצ"ל הי"ד שישב ולמד עם שנים מתלמידיו.

לפתע נכנסה לחדר אישה מוגבלת ובקשה ממנו שיתפלל על בנה החולה. ר' אלחנן ענה לו כמנהגו, וכפי שנהג תמיד לענות לכל מי שבא להתברך מפיו: "אני לא 'צדיק'. תלכי ל'צדיקים' שיתפללו עליו. תפילות של 'צדיק' הן שיושעו את בנך!"

כשמעה האישה את דבריו החלה לצעוק: "רבה! איך לא תתן לי ברכה? אנשים

פספורט זמני של הגאון רבי אלחנן וסרמן הי"ד מתקופת השואה - ווילנא, תש"א - עם תמונה לא ידועה ואחרונה שלו לפני הירצחו

הולכים לקברי אבותיהם לבקש ברכה. הם בוכים על קבר אביהם, קבר אמם, ומתפללים לישועה, אבל אני - אבא שלי חי, גם אמא שלי חיה, ואין לי לאן ללכת להתפלל..."

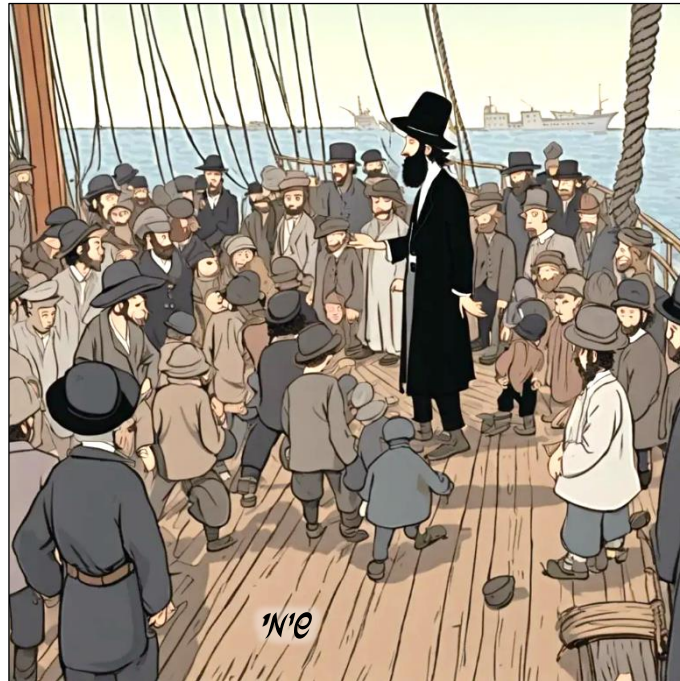
התלמידים, שישבו במחיצתו של ר' אלחנן, שמעו את דברי האישה וחייכו... ר' אלחנן חשש שהאישה תראה את החיוך הזעיר שעמד בזוית פיהם, הוא מהר להיעמד מכסאו ולהסתיר אותם מעיניה, ומיד החל לברך אותה בכל הברכות שבתורה...

האישה שמחה מאוד והלכה מביתו בשמחה. משנותרו לבדם אמר ר' אלחנן לתלמידיו: "המוח שלי לא מצליח להבין: איך אפשר לחייך כששומעים שליהודי יש צרות?". אמרו לו תלמידיו: "רבה! לא צחקנו, חלילה, מהצרות שלה. צחקנו מהטפשות שלה..."

"ובכל זאת", הוסיף ר' אלחנן ואמר, "אינני מסוגל להבין כיצד אפשר לחיך כאשר מישוהו נתון בצרה, איך ניתן לחייך בשעה ששומעים אמא מספרת על בנה החולה, הזקוק לישועה!" (יחי ראובן)

כובע, (כך היה נהוג בזמנם, וכנראה שהסיבה לכך היתה כדי לא להיראות כביכול מכובד יותר מהאחרים) ותוך כדי דבריו הוריד הגוי את הכובע מראשו של הנער וזרק את הכובע על הריצפה. קם הנער ללא אומר ודברים, הרים את הכובע מהריצפה ומיהר לחובשו, הגוי שהיה המום מחוצפתו של נער יהודי קטן, הוריד שוב את הכובע מראשו של הנער ושוב זרק את הכובע על הארץ. הרהיב הנער עוז בנפשו ופנה אל הגוי: 'זכי אתה גיבור נגד ילד קטן, נראה אותך מתחיל עם בני גילך', כל האנשים יושבי חדר האוכל באניה פרצו בצחוק גדול, ופני הגוי חפו וחמתו בערה בו, ומתוך כעסו איים על הנער ואמר לו: 'אם תחזור לחבוש שוב את הכובע לראשך, אכה אותך באגרופי ואשבור לך את כל השיניים שבפיך. אך הנער לא שת אל לבו אף לזאת וענה לו הנער ברוב אומץ: 'לא יישאר לי אף שן בפה, אבל את הכובע לא אוריד מראשי!'.

הגוי רתח מזעם, ורצה לכלות בו את חמתו, או אז ניגשו כמה אנשים - ובתוכם יהודי מודרני שהיה אמנם דתי, אבל באותו מעמד היה ללא כיפה - ומנעו בעדו לבצע את זממו. אותו יהודי פנה אל רב החובל בבקשה להשליט סדר בויוכו בין הגוי והנער. רב החובל - שכנראה קיבל כסף מהורי הנער כדי שידאג לבנם בנסיעה - סידר לו היתר מיוחד לשהות בחדר האוכל עם הכובע לראשו.

ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת (כתב)

ברור לכל שאין כוונת התורה שאהרן הכהן צריך היה את הבגדים כדי לכבדו, וודאי שענייני 'כבוד' רחוקים היו מאוד מאהרן הכהן, אלא התורה מלמדת אותנו שבגדי האדם הם כבוד ותפאורה לתפקיד אותו הוא מייצג, אהרן הכהן בהיותו מייצג הכהונה, נצטווה ללבוש בגדים מיוחדים ומפוארים, כדי לכבד את תפקיד הכהונה ואת העבודה הקדושה שעשה ככהן, ולא חלילה כבוד ותפארת של אהרן.

האדמו"ר מטאלנא שליט"א מספר שמרוב ענוותנותו של הסבא מעולם לא סיפר להם את כל הקורות אותו באניה, רק היה מספר שהגיע כנער בן 14 ללמוד תורה בארץ ישראל. אולם היהודי הזה שעזר לו היה מטורונטו, והוא ספר שכאשר חזר לביתו בטורונטו הלך לסעודה שלישית אל הרבי מסטרטין, וסיפר לו את סיפור מסירות הנפש של הבחור היהודי עד כמה חשוב היה לו לשמור על הלבוש היהודי, והרבי מסטרטין התפעל מאד ואמר: 'כזה בחור אני רוצה לפערל'ה שלי'.

לאחר שלש שנים כשחזר הנער לבית הוריו לאמריקה, והוריו העשירים ערכו לו קבלת פנים, שלח האדמו"ר מסטרטין שליח מיוחד להוריו כדי לבקש מהם לשדך את בנם - שחזר עתה מארץ ישראל - לבתו. השידוך אכן יצא לפועל, ומסיים האדמו"ר מטאלנא שליט"א: 'והנה אני כאן עומד לפניכם - נכד של שניהם. (דרשו)

ספור מעניין שמעתי מאבי שליט"א ששמע מהאדמו"ר מטאלנא שליט"א על חשיבות הלבוש היהודי המיוחד והשונה מכל העמים, בהיותו מכבד ומייצג את רום מעלתו של היהודי הלוהב אותם.

כאשר זקנו של האדמו"ר מטאלנא שליט"א היה בן י"ד שנה בלבד, ביקש מהוריו לאפשר לו ליסוע לארץ ישראל כדי ללמוד שם תורה, הוריו שכנראה היו עשירים ויכולתם הכספית איפשרה להם את זאת, הסכימו עימו, ואכן בשנת תרפ"ג, עלה לבדו על אניה ונסע מניו יורק לאלכסנדריה, ומשם המשיך ברכבת ללוד, ומלוד נסע לירושלים עיה"ק בסוס ועגלה.

כאשר היה באניה ירד לחדר האוכל, וכנכד לאדמו"ר טאלנא ישב באוכל עם בגדיו - כובע וחליפה ארוכה, למותר לציין שהקפיד לאכול רק מהדברים הכשרים ומותרים לילד יהודי בנכר - ירקות ופירות, והנה ניגש אליו אחד מהגויים מנוסעי האניה ואומר לו: וכי אינך יודע שיש חוק שבמקום ציבורי לא יושבים עם

אמנות הביתה המלאכותית! קרקטורות • תלת טיסה • כל ציור החל מ-200 ₪ • חרדי • מחמיי • דסייני ועוד • המלאכה והצבעה

מייל: es0583292679@gmail.com ואטסאפ (במחשב בנטפר): 058-32-92-679

אנא הרבו בתפילה ולימוד תורה לרפואת האישה החשובה אורה בת ברכה בתושח"י

העלוף השבוע נתרם על ידי יהודי יקר ההפץ בעילום שמו

מומלץ לקבל את העלוף מידי שבוע במייל: aa0534153385@gmail.com

א הימנישע מעבדת התקנים

מכירת והשכרת מחשבים ונטטיקיים מעבדת תיקונים מקצועית במקום

מחשבים NETFREE מחשבים וטכנולוגיה על פי ההלכה

שבת אפרים 7, לוד (מיסרין) | משלוחים לכל הארץ! | es0583292679@gmail.com | 058-32-92-679

להפצה בחינם, להערות, תרומות, פרסומות והנצחות: 0534153385 מייל: aa0534153385@gmail.com